

i kraft ved national lovgivning eller ved kollektive overenskomster.

Artiklerne 13-19.

(Se art. 5-11 i konventionen om lavalder for adgang til beskæftigelse om bord på fiskerfartøjer, dog at henvisningen i art. 19 a) skal være til artikel 15, og ikke til artikel 7).

VI. Beskyttelse af arbejdere mod stråling.

(I. behandling).

Spørgsmålet, der var til I. behandling, blev behandlet i en komité nedsat på konferencen; som arbejdsgrundlag forelå to rapporter, udarbejdet af arbejdsbureauet.

På grundlag af medlemslandenes svar på spørgeskemaet i den første rapport havde bureauet i den anden rapport opstillet to alternativer, nemlig 1) forslag til en konvention suppleret med en henstilling og 2) en henstilling.

Komiteens første opgave blev derfor at tage stilling til, hvilket af disse alternativer man skulle gå ind for.

Efter en bred diskussion, hvorunder man også kom ind på samarbejdet med de andre internationale organisationer, som arbejdede med radioaktiv strålings problemer, blev det med ringe flertal vedtaget at følge alternativ 1): en konvention, ledsaget af en henstilling. Det var navnlig Euratom-landene, som foretrak denne løsning, og som tillige gik ind for en ret detaljeret konvention, medens USA, Storbritannien, Canada, New Zealand, Australien og de repræsenterede skandinaviske lande foretrak en henstilling alene, og — subsidiært — en konvention, som alene angik de mere principielle regler, medens enkeltheder om deres gennemførelse efter disse landes opfattelse burde indeholdes i henstillingen.

Med hensyn til konventionens område var der enighed om, at dette skulle dække alt arbejde, hvorunder personer er udsat for radioaktiv stråling, idet dog meget svag stråling holdtes udenfor, ligesom enkelte bestemmelser alene skulle finde anvendelse på arbejdere, der var udsat for stråling over en vis grænse.

Disse grænseværdier skal efter konventionsudkastet fastsættes i den nationale lovgivning eller på en måde, som er fastsat i denne lovgivning.

I øvrigt giver konventionsudkastet udtryk for sådanne almindelige principper inden for strålingsbeskyttelsen, som er fastlagt af andre internationale organisationer, der arbejder med disse problemer, medens de mere detaljerede regler om gennemførelsen af disse principper i vidt omfang har fundet deres plads i udkastet til en henstilling. De fleste bestemmelser i konventionsudkastet og henstillingsudkastet vedtoges enstemmigt i komiteen. I plenarforsamlingen blev begge udkast vedtaget næsten enstemmigt.

En resolution, hvorved styrelsesrådet blev opfordret til — i forbindelse med revisionen af konventionerne og henstillingerne om social tryghed — at tage i betragtning behovet for beskyttelse gennem ulykkesforsikringen mod følgerne af radioaktiv stråling, blev vedtaget uden afstemning i plenarforsamlingen.

En resolution om at sætte spørgsmålet om beskyttelse mod stråling på dagsordenen for næste års arbejdskonference med henblik på at vedtage en konvention suppleret af en henstilling blev ligeledes vedtaget af plenarforsamlingen, idet dog arbejdsgiverne tilkendegav, at de ville undlade at stemme, idet de principielt mente, at der alene burde vedtages en henstilling.

VII. Ikke-manuelle arbejdere.

(Almindelig drøftelse).

Efter beslutning fra ILOs styrelsesråd i 1957 var spørgsmålet ikke-manuelle arbejdes, herunder teknikeres og tilsynsførendes, problemer sat på konferencens dagsorden til almindelig drøftelse.

Som grundlag for komiteens forhandlinger forelå en af arbejdsbureauet udarbejdet udførlig rapport. Rapporten redegør for gruppen ikke-manuelle arbejdes stærke vækst i takt med den tekniske udvikling. Den påpeger vanskelighederne ved at afgrænse gruppen nøjagtigt og foreslår som praktisk arbejdsgrundlag den internationale standard-klassifikation af beskæftigelser 1957. Det understreges, at et flertal af de af ILO allerede vedtagne konventioner og henstillinger (162 af 220) dækker såvel ikke-manuelle som manuelle arbejdere.

Som særlige problemer for ikke-manuelle arbejdere fremdrager rapporten derefter